

Sygn. akt VI Ka 624/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał SO Andrzej Wieja

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Macieja Prabuckiego

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2015r.

sprawy **R. B.**

oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 30 października 2014 r. sygn. akt II K 631/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. B. uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 180 złotych.

Sygnatura akt VI Ka 624/14

UZASADNIENIE

R. B. został oskarżony o to, że w dniu 26 stycznia 2013 roku w C. rejonu (...) na drodze publicznej ulicy (...), kierował samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 30 października 2014r. w sprawie o sygnaturze akt II K 631/14:

1. uznał oskarżonego R. B. za winnego tego, że w dniu 26 stycznia 2013 roku w C. rejonu (...) kierował samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie 0,75 mg/l, II badanie 0,80 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) i usiłował wjechać na drogę publiczną tj. ul. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął ponieważ został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych w kwotach po 20 (dwadzieścia) złotych każda,

2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku, zaliczając na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 26-01-2013r.,

3. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzył mu opłatę w kwocie 160 złotych.

Apelację od całości powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zarzucając:

- bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 kpk poprzez obrazę przepisu 40 kpk polegającą na tym, że w wydaniu zaskarżonego wyroku brał udział sędzia wyłączony z mocy prawa (zaskarżenie postanowienia Prokuratora o zatrzymaniu prawa jazdy rozpoznawał sędzia S. M.).

- naruszenie prawa materialnego poprzez niedozwoloną zmianę kwalifikacji czynu ponieważ akt oskarżenia wskazuje na popełnienie tego czynu na drodze publicznej „ulicy (...)” w formie kierowania, natomiast Sąd zmienia zarzut na usiłowanie a nie kierowanie oraz zmianę miejsca popełnienia czynu z „ulicy (...)” na prywatną działkę gruntu nie stanowiącą drogi,

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mianowicie funkcjonariusze Policji zeznawali odmiennie w części zeznań dotyczących zauważenia oskarżonego, jeden twierdził że ich pojazd dojechał do przystanku (...), natomiast drugi twierdził, że wykonał kilka metrów od wjazdu na posesję R. P. zakręt na drodze (podawał jak się to robi),

- była to pora popołudniowa, było ciemno, zatem jak mógł twierdzić jeden z funkcjonariuszy, że widział, zamrożone szyby, (a skoro tak jak mógł jechać oskarżony), nadto, że widział jak się samochód cofa i widział to rzekomo w lusterku (?).

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wydanego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie – przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona przez obrońcę apelacja jest niezasadna w stopniu oczywistym.

Nie jest słusznym zarzut zaistnienia tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o jakiej stanowi przepis art. 439 § 1 kpk polegający na tym, iż w wydaniu zaskarżonego wyroku brał udział sędzia podlegający wyłączeniu na podstawie art. 40 kpk.

Obrońca nie wskazał w apelacji konkretnej podstawy prawnej z art. 40 § 1 pkt 1-10 kpk, przesądzającej o wyłączeniu z mocy prawa – zdaniem apelującego – sędziego orzekającego w sprawie IIK 631/14.

Żadna z sytuacji przewidzianych przepisem art. 40 kpk nie znajduje zastosowania do sytuacji wskazanej przez obrońcę w przedmiotowej sprawie, z faktu, iż ten sam sędzia rozpoznawał zażalenie na postanowienie prokuratora o zatrzymaniu R. B. prawa jazdy nie wynika żadna okoliczność, o jakiej stanowi przepis art. 40 kpk.

W realiach przedmiotowej sprawy nie wystąpiła również okoliczność, tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w tej sprawie orzekającego.

Postanowieniem z dnia 8.IV.2013r. (II Kp 88/13) Sąd Rejonowy w Zgorzelcu utrzymał w mocy zaskarżone przez R. B. postanowienie Prokuratora Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 4.II.2013r. o zatrzymaniu R. B. prawa jazdy.

Podejmując decyzję co do słuszności zaskarżonego postanowienia Sąd nie przesądzał sprawstwa i winy R. B. w zarzucanym mu przestępstwie, badał jedynie czy istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa

bądź wykroczenia za które może być orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 8.IV.2013r. Sąd Rejonowy wprost stwierdził, iż ... „na obecnym etapie postępowania przedwczesnym byłoby rozstrzygnięcie tego, czy R. B. dopuścił się przestępstwa z art. 178a § 1 kk...”.

Oskarżony (i reprezentujący go obrońca) nie miał wątpliwości co do obiektywizmu w rozstrzygnięciu sprawy przez sędziego Sądu Rejonowego S. M., skoro przed rozpoczęciem przewodu sądowego w Sądzie Rejonowym nie złożył wniosku o wyłączenie tegoż sędziego z orzekania w przedmiotowej sprawie.

Jako oczywiście niezasadne Sąd Okręgowy uznał pozostałe podniesione w apelacji zarzuty. Nie dopuścił się Sąd Rejonowy „naruszenia prawa materialnego przez niedozwoloną zmianę kwalifikacji czynu oskarżonego”, ponieważ „Sąd zmienia zarzut na usiłowanie a nie kierowanie oraz zmianę miejsca popełnienia czynu z ulicy (...) na prywatną działkę gruntu nie stanowiącą drogi” Wyrażonym w apelacji zdaniem jej autora „zmiana zarzutu na usiłowanie a nie kierowanie, oraz zmiana miejsca popełnienia zarzucanego czynu są zabronione”.

Postawiony zarzut i cytowana doń argumentacja w lakonicznym, zawierającym skróty myślowe, emocjonalnym uzasadnieniu są nieprzekonujące, oczywiście niezasadne.

Obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić o obrazie prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę. Obrońca oskarżonego kwestionuje prawidłowość ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy zatem w apelacji mógł podnieść tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku a nie zarzut obrazy prawa materialnego.

Obrońca zarzucił w apelacji, iż Sąd Rejonowy oparł orzeczenie na błędnych ustaleniach faktycznych, bowiem... „funkcjonariusze Policji zeznawali odmiennie w części zeznań dotyczących zauważenia oskarżonego”..., a nadto ponieważ była to pora popołudniowa, było ciemno, zatem jak mógł twierdzić jeden z funkcjonariuszy, że widział zamarnięte szyby (a skoro tak jak mógł jechać oskarżony), nadto, że widział jak się samochód cofa, widział to rzekomo w lusterku?”.

Tak sformułowanego zarzutu apelujący obrońca nie rozwinął w uzasadnieniu apelacji a zatem przyjąć należy, iż obrońca zarzuca, że poprzez dokonaną dowolną ocenę dowodu z zeznań funkcjonariuszy Policji D. T.i M. Ś.Sąd Rejonowy błędnie ustalił, iż oskarżony R. B. w dniu 26.I.2013r. około godziny 18.30 zamierzał wjechać kierowanym przez siebie samochodem O. (...) o nr rej. (...) na ulicę (...) w miejscowości C. a wówczas znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Sąd Rejonowy nie ustalił, by oskarżony wjechał na drogę publiczną, natomiast analizując przeprowadzone w sprawie dowody ustalił, iż poruszał się on samochodem po terenie prywatnym oraz po działce gruntu należącego do Gminy W. – w miejscach, gdzie nie odbywał się ruch lądowy pojazdów a jednocześnie, iż jechał on samochodem w kierunku drogi wojewódzkiej (ul. (...)) i „dopiero widząc oznakowany radiowóz Policji zatrzymał się i wycofał” a zatem, iż usiłował wjechać na drogę publiczną znajdując się w stanie nietrzeźwości a zamiaru tego nie zrealizował po zauważeniu radiowozu. Ustalenie takie wynika wprost z dowodów z zeznań funkcjonariuszy Policji, którzy konsekwentnie zrelacjonowali swoje spostrzeżenia, reakcji oskarżonego na widok radiowozu, jego zachowania po wykazaniu, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości.

Sąd Rejonowy w żadnym razie nie przekroczył granic oceny swobodnej, uznając zeznania D. T.i M. Ś.za wiarygodne. Obrońca ocenę tę usiłuje podważyć, nie wykazał jednak w apelacji przekonujących argumentów świadczących o jej wadliwości.

Świadkowie D. T. i M. Ś. składali zeznania kilkakrotnie, w różnym czasie a jednocześnie potwierdzali prawidłowość najwcześniejszych swych zeznań (złożonych w dniu 6.II. 2013r.), w których zgodnie twierdzili, iż zauważyli nadjeżdżający z (ich) lewej strony samochód dojeżdżający do drogi (...), którego kierowca na widok radiowozu zaczął cofać i – „w tym momencie zawrócił radiowozem i dojechali do pojazdu, który odjechał od drogi i zatrzymał się...”.

Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku logicznie wykonał dlaczego uznał za wiarygodne zeznania przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji a dlaczego odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego twierdzącego, iż w krytycznym czasie nie kierował swoim samochodem; o odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego przesądziła również treść zeznań świadków R. P. i M. P..

W kontekście treści przeprowadzonych i ocenionych logicznie dowodów Sąd Rejonowy słusznie ustalił iż „w krytycznym czasie, znajdujący się w stanie nietrzeźwości oskarżony R. B. zamierzał wyjechać na drogę publiczną, zmierzał do tego bezpośrednio lecz zamierzonego celu nie osiągnął tylko i wyłącznie dlatego, że zobaczył samochód Policji a następnie został zatrzymany do kontroli drogowej”. Zamiarem oskarżonego była jazda drogą publiczną, jednakże spłoszony widokiem radiowozu zamiaru tego nie zrealizował.

Prawidłowość dokonanych w oparciu o przeprowadzone dowody ustaleń faktycznych zasadnie przesądziło o zmianie opisu przypisanego oskarżonemu czynu i przyjęciu odpowiadającej tymże ustaleniom kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego, usiłowania popełnienia przestępstwa z art. 178 a § 1 kk.

Nie znalazł Sąd Okręgowy podstaw do kwestionowania wymierzonej oskarżonemu kary najłagodniejszego rodzaju przewidzianej za czyn z art. 178a §1 kk, zwłaszcza, iż R. B. nie był dotychczas karany, posiada pozytywną opinię, orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym było obligatoryjne (art. 42 § 2 kk) a orzeczenie tego środka na najkrótszy przewidziany przepisami Kodeksu Karnego okres również znajduje uzasadnienie przede wszystkim w nienagannym dotychczas trybie życia oskarżonego.

Orzeczona kara i środek karny winny dobitnie uświadomić oskarżonemu, iż z popełnieniem (usiłowaniem popełnienia) przestępstwa łączą się określone, negatywne wobec sprawcy skutki prawne a tym samym spowodować pożądane efekty wychowawcze.

Nie znajdując w apelacji obrońcy argumentów, które świadczyłyby o słuszności podniesionych zarzutów i wniosków, uznając tę apelację za oczywiście niezasadną Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy oparł o przepisy art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z 23.VI.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, Nr 40, poz. 223 z późn. zm.).